

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.456 van 15 oktober 1998
in de zaak A. 53.287/VII-12.152.**

In zake : 1. de n.v. ALGEMENE AANNEMINGEN TRANSPORT
JAN STALLAERT,
2. de n.v. MARCANNE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten P. FLAMEY, J. GHYSELS,
en E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ALGEMENE AANNEMINGEN TRANSPORT JAN STALLAERT en de n.v. MARCANNE op 13 augustus 1993 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 17 juni 1993 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu houdende uitspraak over de beroepen tegen het besluit van 26 november 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant waarbij aan de eerste verzoevende partij een milieuvergunning wordt verleend voor het verder exploiteren en het uitbreiden van een inrichting voor de behandeling van afvalstoffen te Merchtem, Brusselsesteenweg 220;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 15 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. FLAMEY, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur C. ADAMS daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998, in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

1.1. De eerste verzoekende partij dient op 13 juli 1992 een aanvraag in voor een milieuvergunning om op bovenvermeld perceel een inrichting voor de behandeling van afvalstoffen verder te exploiteren en uit te breiden met een inrichting voor het tijdelijk opslaan en sorteren van giftig afval.

De inrichting is grotendeels gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en deels in een woongebied met landelijk karakter (gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse).

1.2. De bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant verleent op 26 november 1992 de gevraagde vergunning, en dit voor een termijn van twintig jaar.

1.3. Tegen dit besluit worden, respectievelijk op 18, 20, en 21 januari 1993, verschillende administratieve beroepen ingesteld.

1.4. Op 17 juni 1993 neemt de bevoegde minister het in deze zaak bestreden besluit.

Dit besluit weigert de vergunning voor een "multi-safe-store container" en beperkt voorts de vergunningsduur tot 16 juli 1996.

Het stoelt in hoofdzaak op volgende overwegingen :

"Gelet op de ligging van de inrichting deels in een woongebied met landelijk karakter (50 m langs de straat) en deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 07/03/77);

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat onderhavige aanvraag voornamelijk een hernieuwingsaanvraag betreft voor het voorwerp van de ARAB-vergunning die op 23/06/93 verstrijkt; dat tegelijkertijd ook een hermachtiging voor het voorwerp van de afvalstoffenvergunning die pas op 16/07/96 verstrijkt wordt aangevraagd; dat de aanvraag tenslotte eveneens een uitbreiding omvat met het oog op het tijdelijk opslaan en sorteren van giftig afval; dat krachtens artikel 30, § 5 van titel I van het VLAREM de aangevraagde vergunning slechts verleend kan worden voor een termijn samenlopend met de nog lopende afvalstoffenvergunning met name tot 16/07/96; dat de in eerste aanleg verleende vergunning bijgevolg in ieder geval dient beperkt te worden tot 26/07/96;

Overwegende dat het terrein een oppervlakte van ongeveer 2,5 ha en voor driekwart in het agrarisch gebied is gelegen; dat de eigenlijke bedrijfsactiviteiten zich voornamelijk situeren in het achterliggend gedeelte; dat in functie van de impact op het leefmilieu van de onmiddellijke omgeving vooral melding dient gemaakt van de activiteiten met betrekking tot de behandeling van afvalstoffen, die voornamelijk in open lucht plaatsvinden; dat het hier meer bepaald het overslaan, sorteren en compacteren van containerafvalstoffen en het overslaan, opslaan, zeven en sorteren van inerte afvalstoffen betreft; dat de uitbating van de betreffende inrichting en de activiteiten die daarmee samengaan vanuit leefmilieustandpunt niet verenigbaar zijn met de bestemming landschappelijk waardevol van de omgeving; dat de betreffende activiteit en uitbating een onaanvaardbare verstoring van het waardevol landschap en bijgevolg van het leefmilieu vormt; dat uitbreiding van de inrichting (met het oog op het opslaan van giftige en industrieel afval) dan ook niet kan worden aanvaard; dat rekening houdend met de nog lopende afvalstoffenvergunning en ook ten einde de exploitant de gelegenheid te geven de inrichting te herlocaliseren wel een vergunning verleend kan worden voor de vroegere ARAB-aspecten; dat zoals reeds toegelicht, de termijn van deze vergunning niet langer dan 16/07/96 kan verleend worden;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te wijzigen;".

Het wordt met een op 18 juni 1993 ter post aangetekend schrijven naar de eerste verzoekende partij gestuurd. Deze laatste verklaart die betekening slechts op 24 juni 1993 ontvangen te hebben;

2. Rechtspleging

2.1. Overwegende dat de verwerende partij geen memorie van antwoord, noch het administratief dossier van de zaak heeft neergelegd; dat zij wel een laatste memorie heeft ingediend; dat de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat in die omstandigheden die laatste memorie uit de debatten dient te worden geweerd; dat zij te dien einde verwijst naar het arrest nr. 72.926, van 2 april 1998, door de Raad van State gewezen ten verzoeken van de n.v. MEWAF;

2.2. Overwegende dat noch de gecoördineerde wetten op de Raad van State, noch het procedurereglement, de verwerende partij de mogelijkheid ontzeggen om een laatste memorie in te dienen wanneer zij heeft nagelaten een memorie van antwoord en/of het administratief dossier neer te leggen, zodat die memorie als procedu-restuk niet onontvankelijk is; dat het door de verzoekende partijen ingeroepen arrest nr. 72.926 de laatste memorie evenmin uit de debatten weert, doch enkel stelt dat met de gegevens verstrekt in die memorie slechts onder bepaalde voorwaarden rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat de Raad van State, daargelaten elementen die de openbare orde raken, evenwel geen rekening kan houden met argumenten die de verwerende partij reeds zinvol in een memorie van antwoord had kunnen aanvoeren, vermits de verzoekende partijen daar niet schriftelijk hebben kunnen op antwoorden en het auditoraatsverslag zich daar evenmin heeft kunnen over uitspreken; dat de betrokken laatste memorie dan ook enkel als inlichting in aanmerking zal genomen worden;

3. Ontvankelijkheid

Overwegende, ambtshalve, dat het beroep ingesteld door de tweede verzoekende partij onontvankelijk is; dat deze partij immers niet de exploitant van de betrokken inrichting, doch enkel de eigenares van de betrokken gronden is; dat het aan de exploitant toekomt de vorderingsrechten uit te oefenen die op de inrichting betrekking hebben; dat de tweede verzoekende partij derhalve niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om de bestreden beslissing met een annulatieberoep te bestrijden;

4. Ten gronde

4.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aanvoeren van de artikelen 23, § 2, 24, § 2, 25, § 1 en 26, § 4, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hieronder het milieuvergunningsdecreet genoemd), en van de artikelen 52, sub 5°, a, sub 4°, a en c en sub 1°, a, van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hieronder Vlarem 1 genoemd), en dit met toepassing van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet; dat zij de ingeroepen decreet- en reglementsbepalingen geschonden achten :

"doordat, eerste onderdeel, het eerste beroep bij de Vlaamse Executieve volgens de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd op 18 januari 1993, en dus ontvangen werd op 19 januari 1993, en de bestreden beslissing, daterende van 17 juni 1993, pas aan eerste beroepster werd genotificeerd met een aangetekende brief van 18 juni 1993, die eerste beroepster slechts ontvangen heeft op 24 juni 1993, terwijl, het bestuur volgens vermelde bepalingen over een dwingende termijn van vijf maand, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep, beschikt om over het beroep te oordelen, bij gebreke waarvan beroeper een stilzwijgende vergunning heeft bekomen,

en terwijl, deze dwingende wettelijke termijn in elk geval overschreden is, daar de beslissing niet alleen moet genomen zijn, doch tevens binnen de gestelde termijn aan beroeper genotificeerd moet worden (...),

en terwijl, de bijkomende termijn van tien dagen om de beslissing aan de aanvrager te notificeren zoals vermeld in artikel 52 sub 4° a en c van het Vlarem-besluit van 6 februari 1991 immers manifest onwettig is en met toepassing van artikel 107 van de Grondwet dient geweerd te worden, wegens strijdigheid met enerzijds de artikelen 23 § 2 en 25 § 1 van het milieuvergunningsdecreet en anderzijds artikel 24 § 2 van het milieuvergunningsdecreet, dat de Vlaamse Executieve enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep,

en terwijl, het omwille van de rechtszekerheid behoort deze manifest laattijdige beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen,

...
en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing werd genotificeerd door de bestuursdirecteur,

terwijl, naar luid van artikel 52 sub 4° a en c Vlarem de beslissing wordt verstuurd door hetzij de Gemeenschapsminister, hetzij de in artikel 52 sub 1° a Vlarem vermelde Gemachtigde Ambtenaar,

en terwijl, de in artikel 52 sub 1° a Vlarem bedoelde Gemachtigde Ambtenaar slechts aangeduid werd bij besluit d.d. 2 september 1991 van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu,

en terwijl, naar luid van artikel 26 § 4 van het milieuvergunningsdecreet het de Vlaamse Executieve is en niet een lid van de Vlaamse Executieve die de wijze van bekendmaking van het beroep regelt, en er dus met toepassing van artikel 107 van de Grondwet geen rekening kan gehouden worden met het Besluit d.d. 2 september 1991 van de Minister van Leefmilieu betreffende de aanwijzing van de Gemachtigde Ambtenaren,

zodat, de bestreden beslissing, door laattijdig de beslissing over de beroepen tegen de afgifte van de milieuvergunning door de Bestendige Deputatie te notificeren aan de aanvrager, een stilzwijgende vergunning doet ontstaan, waaromtrent het bestuur de aanvrager had dienen in te lichten, door de notificatie van de beslissing te doen door de bestuursdirecteur, de regels inzake de bekendmaking van het beroep miskent, en de bestreden beslissing zodoende de in het middel aangehaalde wettelijke bepalingen schendt",

Overwegende dat zij in hun laatste memorie stellen dat, indien wordt aangenomen dat in voorliggend

geval van een administratief beroep ingesteld door belanghebbende derden, de sanctie van de stilzwijgende vergunning die geldt indien de verwerende partij niet tijdig beschikt op een administratief beroep ingesteld door de instanties bedoeld in artikel 25, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, niet geldt, een prejudiciële vraag naar de grondwettigheid van dit "verschil in behandeling" aan het Arbitragehof dient te worden gesteld;

4.1.2. Overwegende dat het middel in zijn beide onderdelen ongegrond is om de hieronder uiteengezette redenen;

4.1.2.1. **Eerste onderdeel**

4.1.2.1.1. De verzoekende partijen betwisten niet dat het bestreden besluit genomen werd binnen de door artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet opgelegde termijn van vijf maanden na ontvangst van de beroepschriften.

Zij betwisten evenmin dat het besluit hen ter kennis werd gebracht binnen de daartoe in artikel 52, sub 4°, c, van Vlare 1 voorgeschreven termijn van tien kalenderdagen na de datum van de beslissing.

4.1.2.1.2. De verzoekende partijen voeren evenwel aan dat laatstvermelde bepaling van Vlare 1 onwettig is en dat de eerste verzoekende partij van het genomen besluit had moeten in kennis zijn gesteld binnen de in artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet bepaalde beslissingstermijn.

4.1.2.1.2.1. Zij stellen in dit verband vooreerst dat bedoelde Vlarem 1-bepaling strijdig is met de artikelen 23, § 2, en 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet.

Dit argument gaat niet op.

Artikel 23, § 2, van dat decreet bepaalt de termijn waarbinnen de Vlaamse regering "uitspraak doet" op een beroep ingediend tegen een in eerste aanleg door de bestendige deputatie genomen beslissing over een vergunningsaanvraag.

Artikel 25, § 1, bepaalt dat de vergunning geacht wordt te zijn bekomen wanneer binnen de opgelegde termijn geen uitspraak is gedaan, in het geval dat in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of geen tijdige uitspraak werd gedaan.

Geen van beide bepalingen maakt gewag van een termijn voor het ter kennis brengen van de beslissing over het beroep. Die bepalingen betreffen alleen de termijn om de beslissing te nemen, m.a.w. om uitspraak te doen. Zij houden geenszins in dat de beroepsbeslissing binnen de aldaar bepaalde termijn voor uitspraak ook moet ter kennis gebracht zijn. De gewraakte Vlarem 1-bepaling kan er bijgevolg niet in strijd mee zijn.

De verzoekende partijen beroepen zich dan ook ten onrechte op het feit dat artikel 23, § 2, van het milieuvergunningsdecreet geen gewag maakt van een onderscheid tussen de datum waarop een uitspraak in beroep moet worden gedaan en de datum waarop dergelijke uitspraak ter kennis moet worden gebracht. De door hen gedane vaststelling noopt precies tot de tegenovergestelde conclusie.

4.1.2.1.2.2. Ten tweede voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet de Vlaamse regering "enkel opdracht geeft om de modaliteiten te regelen van bekendmaking van het beroep, en niet de uitspraak ingevolge beroep".

Ook dit argument faalt.

De ingeroepen decreetbepaling luidt als volgt :

"De Vlaamse regering regelt de wijze waarop het beroep moet worden bekendgemaakt en behandeld. "

Het bepalen van de termijn om een beroepsbeslissing ter kennis te brengen van de betrokken personen en instanties moet beschouwd worden als het regelen van een aspect van de behandelingsprocedure van het beroep.

4.1.2.2. Tweede onderdeel

4.1.2.2.1. De verzoekende partijen beroepen zich ten onrechte op artikel 26, § 4, van het milieuvergunningsdecreet, nu deze bepaling betrekking heeft op de beroepsprocedure die moet worden gevolgd voor een beslissing waarbij de vergunningsvoorwaarden worden gewijzigd of aangevuld, daar waar de voorliggende zaak betrekking heeft op een beroep tegen een beslissing over een vergunningsaanvraag.

4.1.2.2.2. In deze zaak dient toepassing te worden gemaakt van het reeds hoger weergegeven artikel 24, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, dat quasi op identieke wijze geformuleerd is als artikel 26, § 4.

In uitvoering van meervermeld artikel 24, § 2, heeft de Vlaamse regering in artikel 52, sub 4°, c, van Vlarem 1, de minister of de gemachtigde ambtenaar van het bestuur milieuvergunningen van AMINAL de bevoegdheid verleend de nodige kennisgevingen te doen.

De aanwijzing van de gemachtigde ambtenaren van het bovenvermelde bestuur van AMINAL bij ministerieel besluit van 2 september 1991 is een loutere uitvoering van de betrokken bepaling van Vlarem 1.

Bijgevolg is de desbetreffende decreetbepaling niet geschonden.

Ook dit onderdeel van het middel is bijgevolg ongegrond.

4.1.2.3. Het ongegrond bevinden van beide onderdelen van het middel noopt tot het besluit dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen en tijdig en regelmatig ter kennis gebracht.

Bijgevolg is de vraag op welke wijze een overschrijding van de beslissingstermijn in voorliggend geval wordt gesanctioneerd, niet relevant.

Het antwoord op de door de verzoekende partijen in hun laatste memorie gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof, is dan ook zonder nut voor de oplossing van dit geschil.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

4.2.1. Overwegende dat het derde middel is afgeleid

"uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur van de verworven rechten die

voortvloeien uit de bouwvergunningen die in het verleden werden verleend met betrekking tot de bestaande vergunde inrichting, dit wil zeggen achtereenvolgens op 14 november 1968, 15 mei 1970, 16 maart 1972, 12 december 1975, 5 december 1979 en nogmaals op 5 december 1979, bij toepassing van artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 op de Ruimtelijke Ordening en de Stedebouw,

doordat, de bestreden beslissing overweegt dat de inrichting deels gelegen is in een woongebied met landelijk karakter en deels in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan Halle-Asse-Vilvoorde, vastgesteld bij K.B. van 7 maart 1977, en dat de exploitatie van de inrichting vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften,

terwijl, uit de afgifte van de in het middel vermelde bouwvergunningen blijkt dat de inrichting beschikt over verworven rechten,

en terwijl Uw Raad reeds heeft beslist dat de rechtszekerheden de rechtskracht van verkregen vergunningen gebiedt dat de besturen eerbied opbrengen voor de aldus verleende vergunningen (...),

zodat, de bestreden beslissing, door te verwijzen naar de bestemmingen van het terrein waar de inrichting gelegen is op het gewestplan, de verworven rechten miskent die voortvloeien uit de afgifte van zes opeenvolgende bouwvergunningen, waarvan de vier eerste overigens reeds dateren van voor de vaststelling van het gewestplan en aldus de in het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur miskent";

dat de verzoekende partijen hier in hun laatste memorie nog aan toevoegen;

"dat het systematisch verlenen van vergunningen de rechtsonderhorige er doet op vertrouwen dat geen nieuwe aanvragen worden geweigerd op een planologisch motief dat voordien nooit als weigeringsmotief werd aangehouden";

4.2.2. Overwegende dat de afgifte van een bouwvergunning geen "verworven rechten" op het verkrijgen van een milieuvergunning creëert, daar beide soorten vergunningen worden verleend met toepassing van verschillende decreten en reglementen, die elk hun eigen finaliteit hebben; dat weliswaar de overheid niet zonder geldige motieven mag afwijken van een gedragslijn die zij

voordien heeft aangenomen; dat de verzoekende partijen er zelf op wijzen dat vier van de zes ingeroepen bouwvergunningen verleend werden vóór de inwerkingtreding van het gewestplan; dat zij zich niet op deze bouwvergunningen kunnen beroepen daar de kwestieuze milieuvergunningsaanvraag moest getoetst worden aan het thans geldende gewestplan; dat het loutere feit dat op 5 december 1979 bouwvergunningen werden verleend - waaromtrent de verzoekende partijen niets concreets meedelen, zodat niet eens het voorwerp daarvan gekend is- niet aantoont dat de bevoegde overheid meer dan dertien jaar later de thans gevraagde milieuvergunning moest verlenen; dat de kwestieuze inrichting bovendien kennelijk onverenigbaar is met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied, hetgeen de verzoekende partijen in geen enkel van hun middelen betwisten; dat bijgevolg, zelfs indien de verwerende partij zou zijn afgeweken van een constante gedragslijn, dient opgemerkt te worden dat zij in geen geval een milieuvergunning vermag te verlenen die strijdt met de bindende gewestplanbestemming; dat het middel ongegrond is;

4.3.1. Overwegende dat het tweede middel stoelt op

"de schending van artikel 30 § 5 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende het Vlaams reglement op de milieuvergunning, uit schending van de artikelen 2 en 3 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en uit schending van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek",

doordat het bestreden besluit de aanvraag van de eerste verzoekster beschouwt als een verandering van een inrichting in de zin van artikel 30, § 5, van Vlarem 1, om de vergunningstermijn wat het toegestane gedeelte betreft, te beperken tot de duur van de lopende afvalstoffenvergunning;

4.3.2. Overwegende dat de verzoekers geen belang hebben bij het middel; dat immers, gelet op de onverenigbaarheid van de inrichting met de stedenbouwkundige voorschriften, de verwerende partij hoe dan ook geen nieuwe milieuvergunning vermocht te verlenen;

4.4.1. Overwegende dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van

"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de motiveringsplicht, zoals bekrachtigd in artikel 17 van het milieuvergunningsdecreet en in de wet op de formele motiveringsplicht van 29 juli 1991",

omdat

"de bestreden beslissing gewag maakt van de redenen waarom een aantal beroepen werden ingediend tegen de afgifte van de milieuvergunning door de Bestendige Deputatie, alwaar namelijk werd verwezen naar de bestemming in het gewestplan, het bestaan van industriezones, de overlast voor de aangelanden, de verwijzing naar de reputatie van de N.V. STALLAERT met betrekking tot het respecteren van uitbatingsvoorschriften, naar het klasse I-karakter van de inrichting, naar de afgifte van bouwvergunningen in het verleden en tenslotte naar de vrees voor verontreiniging allerhande,

terwijl, de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik deze onterechte en bedenkelijke bezwaren bespreekt, laat staan beoordeelt, doch nochtans de beroepen gedeeltelijk gegrond verklaart,

zodat, de bestreden beslissing, door te verwijzen naar adviezen van adviesverlenende instanties zonder de strekking daarvan te laten kennen laat staan te bespreken, door op tegenstrijdige wijze te verwijzen naar een ongunstig advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening zonder rekening te houden met een vorig gunstig advies, door geen rekening te houden met de verworven rechten voortvloeiend uit de in het verleden verleende bouwvergunningen, door een vermeende verstoring van het landschappelijk karakter van de omgeving gelijk te stellen met een verstoring van het leefmilieu, door de aanvrager te verplichten zich te herlocaliseren en daarvoor de tijd geeft tot het verstrijken van de vergunningsduur die beperkt wordt tot de duur van de lopende afvalstoffenvergunning, door op tegenstrijdige wijze de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en de vergunning voor de uitbreiding toch zonder meer te weigeren en voor het overige voor het geheel te beperken tot

16 juli 1996, en door de motieven van de beroepers op geen enkel ogenblik te beoordelen, niet geschraagd wordt door afdoende motieven en dus gebrekkig gemotiveerd is";

4.4.2. Overwegende dat de hoger weergegeven formele motivering van het bestreden besluit op afdoende wijze duidelijk maakt op welke motieven ze steunt, ook indien de inhoud van ingeroepen adviezen niet aan de verzoekende partijen bekend was; dat uit die motivering blijkt dat en waarom de verwerende partij de gevraagde vergunning niet kon verlenen; dat die motivering geenszins tegenstrijdig is; dat het middel ongegrond is;

4.5.1. Overwegende dat het vijfde middel de schending aanvoert van artikel 24, § 5, (men leze wellicht artikel 24, § 1, 5°) van het milieuvergunningsdecreet,

"doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing verwijst naar een ontvankelijk bevonden beroep namens de Landbouwraad van Merchtem,

terwijl, uit de in het middel aangehaalde wettekst blijkt dat een vereniging zonder rechtspersoonlijkheid niet op ontvankelijke wijze een beroep kan indienen tegen de afgifte van een milieuvergunning wanneer ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreekse hinder wordt ondervonden,

en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing gewag maakt van drie beroepen ingediend door twee particulieren en door de Landbouwraad van Merchtem,

terwijl, krachtens artikel 24 § 5 van het milieuvergunningsdecreet slechts beroep kan worden ingediend tegen de afgifte van een milieuvergunning in zoverre de natuurlijke personen of de rechtspersonen, die ten gevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kunnen ondervinden, alsook door de rechtspersoon die zich tot doel heeft gesteld de bescherming van het leefmilieu dat door deze hinder kan getroffen worden,

en terwijl, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de beroepindieners beschikken over het vereiste belang om beroep in te dienen,

zodat, de bestreden beslissing, door het beroep van de Landbouwraad van Merchtem als ontvankelijk te weerhouden, de in het middel aangehaalde wettelijke bepaling schendt";

dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie doen gelden dat minstens uit het administratief dossier moet blijken dat de beroepsindieners een belang hebben bij hun beroep;

4.5.2.1. Overwegende dat naast het beroep aangetekend door de voorzitter van de "Landbouwraad van Merchtem" tegen het besluit van 26 november 1992 van de bestendige deputatie ook nog twee beroepen door natuurlijke personen werden ingesteld; dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, laat staan aantonen, dat zonder het gebeurlijk onontvankelijk beroep van de "Landbouwraad van Merchtem", de verwerende partij, uitspraak doende over de twee andere administratieve beroepen, tot een andere beslissing zou kunnen gekomen zijn; dat dit des te meer klemmt nu de aanvraag manifest onverenigbaar is met de bindende planologische voorschriften voor het betrokken gebied;

4.5.2.2. Overwegende dat artikel 24, § 1, 5°, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Art. 24. § 1. Het beroep bedoeld in artikel 23 kan worden ingediend door :

(...)

5° elke natuurlijke of rechtspersoon die tengevolge van de vestiging en de exploitatie van de inrichting rechtstreeks hinder kan ondervinden, alsook elke rechtspersoon die zich de bescherming tot doel heeft gesteld van het leefmilieu dat door deze hinder kan worden getroffen";

dat deze bepaling niet voorschrijft dat de beroepsinstantie, in haar uitspraak over het beroep, het vervuld zijn van de desbetreffende ontvankelijkheidsvoorwaarde en de reden daarvan moet vermelden; dat bovendien in het bestreden besluit staat vermeld dat Maria CRIAU, één der andere bezwaarindiensters, woont aan de Brusselsesteenweg 223 te Merchtem, daar waar het bedrijf gevestigd is aan de Brusselsesteenweg 220, zodat minstens deze persoon vermoed moet worden het vereiste belang te

hebben; dat desondanks de verzoekers het belang van deze persoon niet inhoudelijk betwisten, laat staan enig concreet gegeven aanbrengen waardoor dit vermoeden zou kunnen worden weerlegd ; dat zij inhoudelijk alleen de ontvankelijkheid van het beroep van de "Landbouwraad van Merchtem" betwisten, hoewel de namen en adressen van alle beroepers in het bestreden besluit staan vermeld; dat zij in die omstandigheden niet aantonen dat het ontvankelijk bevinden van het gebeurlijk onontvankelijk beroep van de "Landbouwraad van Merchtem" en het niet uitdrukkelijk motiveren van het ontvankelijk bevinden van de andere beroepen, hen in hun belangen heeft geschaad ; dat het middel niet kan worden aangenomen;

4.6.1. Overwegende dat het zesde middel de schending aanvoert van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur van de redelijkheid en de voorzichtigheid",

"doordat, de bestreden beslissing de aanvrager van de vergunning aanzet tot herlocalisatie van de inrichting,

terwijl, de groep JAN STALLAERT precies het nodige doet voor de herschikking van de ruimtelijke uitvoering van haar activiteiten, vermits het de bedoeling was om reeds aan opslag van industrieel en giftig afval te doen aan de Brusselsesteenweg 220 te Brussegem-Merchtem, waarvoor precies een aanvraag was ingediend voor een multi-safe-store container voor opslag van industrieel en giftig afval, in afwachting van de overbrenging van de containeractiviteiten naar Grimbergen, alwaar een project is voorbereid voor de oprichting van een reststoffencentrum in een industriezone op het gewestplan, en waarvoor een milieuvergunning werd verleend door de Bestendige Deputatie, die op volslagen onwettige wijze werd ingetrokken door de Vlaamse Executieve (deze laatste beslissing maakt het voorwerp uit van een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring, vergezeld van een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging, beide documenten ingediend ter griffie van de Raad van State op 6 augustus 1993),

zodat, de bestreden beslissing, door de vergunningsduur te beperken tot 16 juli 1996 en de aanvrager aldus aan te zetten om zich te herlocaliseren en dit ook uitdrukkelijk zegt in de motivering, kennelijk onredelijk is en getuigt van de grootst mogelijke onvoorzichtigheid, nu uit de weigering van

dezelfde Minister die heeft getekend voor de Vlaamse Executieve met betrekking tot het reststoffencentrum, blijkt dat de Vlaamse Executieve zelf een herlocalisatie van activiteiten in een niet zonevreemd bestemmingsgebied op het gewestplan (industriezone) onmogelijk maakt";

4.6.2. Overwegende dat de aangevoerde feitelijke argumentatie vreemd is aan de wettigheid van het bestreden besluit en derhalve geenszins aantoonst dat dit laatste het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijftien oktober 1900 achtennegentig,
door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.